

Kâbus

– Nermin Kaçar · 02 Mart 2010

Kalsa mı ,gitse mi bir türlü karar veremiyordu. Suçluymuş. Kaçmalıydı. Ne diyecekti ? Karısına, ailesine ve olaydan haberi olan insanlara?

Diğer taraftan, ona yakışan insan gibi davranmaktı. İnsan olarak, ezdiği kişiyi en yakın hastaneye yetiştirmesi gerekirdi.

Yanında oturan sevgilisi, güzel anlar geçirdiği kadının yüzü ise kireç gibi bembeyaz olmuş, şoka girmiş gibi anlamsızca yerde yatan adama bakıyordu.

Ne yapmalıydı ? Nasıl hareket etmeliydi? Hiç bilemiyordu bir türlü. Bir yandan, beyninin içinde farklı uğultular halinde sesler işitmeye başlamıştı. Sesin biri" Yaralıyı hastaneye götürmelisin ! Sen insansan bu senin görevin. Dur ve onu hastaneye yetiştir. Eğer ölürse, azabımla yaşayacaksın. Kurtarabilirsin onu. " Diyordu. Diğer ses onu susturmak ve konuşurmak istemiyor gibi sesini yükseltiyordu. " Dinleme onu ! Tek sen mi yapıyorsun bu kazaları ? Yürü git yoluna be adam. Sakın durma. Kaç ve kurtul. Herkesin doğrusu sen misin? Bas gaza haydi ! Nasıl olsa yoldan geçen birileri olur. Onlar kurtarsınlar. " Avazı çıktığı kadar bağıyor ve yineliyordu bu cümleleri.

Ne yapmalıydı şimdi ?

Böyle olmasını istememişti. Bugünün çok özel ve güzel geçmesini istemiş ve hayal etmişti. Uzun süreden sonra bir araya geleceği sevgilisinin hayalini gözünün önüne getirdiğinde, kalbi duracak gibi oluyordu. Onu gördüğü anı, sarıdığı ve öptüğü anı hayal ettiğinde terliyor ve yüzünde muzur bir gülümseme oluşuyordu.

Yasak meyve yiyordu. Yanında huzur ve sevgiyi bulduğu kadın, yasak meyveydi. Sırların içinde, bir tadımlık aşk yaşamaya çalışıyordu her seferinde, her buluştuğlarında.

Karısını da seviyordu sevmesine fakat Sevda' yı sevdiği gibi değil. Ona aşkı yılların getirdiği yorgunlukla eskimiş olmalıydı ki heyecan vermiyordu artık. Heyecan istiyordu, kalbini hızla çarptırarak, ona genç olduğunu tekrar hissettirecek, hatırlatacak genç bir kadın...

Karısı ona ne heyecan veriyordu, ne de gençliğini hatırlatıyordu. Onun yanında gerçek yaşını anımsıyordu.

O, Sevda' yı elde etmek için çok uğraşmıştı. Onu ilk gördüğünde aşık olmuştu. Elde edebilmek için

günlerce peşinde dolaşmış, yalvarmış, yakarmıştı.

Onu bu kadar değerli kılanda bu emeği olmalıydı. Karısına öyle mi yapıyordu ? Ondan istediği her şey anında yapılıyordu nasılsa. O, zoru seviyordu.

Sevda, çok inatçıydı. Çok sevimli ve zekiydi. Aynı zamanda da akıllı. En önemli özelliği de genç olmasıydı. Su gibi. İçmeye bile kıyılamayacak su gibiydi. Kendini, ona baktığında, on sekizlik delikanlı gibi hissediyordu. Tüm bunlar yetmez miydi, onunla birlikte olmaya ? Yeterdi de artardı bile.

Bir sel suyuna kapılır gibi kapılıvermişti gönlü Sevda' ya. O, okyanusa gitse gidecekti peşinden, ateşin içine girse yine gidecekti.

Yıllarını geçirdiği karısını gördüğünde de vicdan azabı çekiyordu. Yaramazlık yapan, suçlu bir çocuk gibi hissediyordu kendini. Çok itiraf etmek istemişti istemesine ama yapamamıştı bir türlü. Bir zamanlar aşık olduğu kadının gözünden akacak gözyaşlarına dayanamazdı. İki arada bir derede kalmış, duygularına ve heyecanına gem vurmaya çalışarak sürdürmeliydi yaşamını.

O, senaryosunu kendi yazdığı bir oyunun, baş aktörüydü. Esas oğlan ve esas kızlar. Garip olan ise iki tane esas kızın olmasıydı. Çoğu kez uykuya dalarken, korkuyordu. İçinden " Ya uykumun arasında, onun adını sayıklarsam " Diyor ve öyle uykuya dalıyordu. Nasıl sayıklamazdı? Onunla geçirdiği her saniye, bir ömüre bedeldi.

Arabasının kapısını açtı aniden. Aşağıya indi. Arka kapıyı açtı sonuna kadar. Sevda' nın şaşkın bakışları altında. Yerde, acıyla kıvranan adama yaklaştı. Yavaşça kucağına aldı. Sarsmadan arka koltuğa yatırdı. Sonra da yerine oturdu. Motoru çalıştırdı ve yola çıktı. Yapması gerekeni yapmıştı en sonunda. Vicdanının sözünü dinlemişti.

Sonuçlarına katlanacaktı yaptığı şeylerin. Kalbinin sözünü dinleyecek ve karısıyla konuşacaktı. Kaçamak buluşmalar, saatlerle sınırlı birliktelik yetmiyordu. Başkalarına haksızlık etmek ona göre değildi.

Çarptığı adam iyileşti ve davacı olmadı.

O olaydan sonra karısıyla konuştu. Her şeyi güzelce anlattı. Ona hislerini açıkladı. Ağlamadı karısı. Dürüst davrandığı için teşekkür etti. Karısından boşandı ve Sevda ile evlendi. Mutlu oldular mı ? Kimse bilmiyor.

Birden yataktan sıçrayıp kalktığında, yüzünün ve vücudunun ter içinde kaldığını fark etti. Sonra yatakta, yanında yatan ve uyurken bile gülümseyen karısına baktı sevgiyle. Bir kabus görmüş olmalıydı. Karısına yaklaştı ve onu öptü. Tekrar yatarak, uyumaya devam etti.